

de var rigtige. Jeg har ingen Grund til at tvivle derom; men det er altsaa paa Basis af dem, Forslaget er udarbejdet, og skulde der i dem være noget urigtigt, hvad jeg som sagt ikke tror, bære vi jo i alt Fald ikke Ansvar herfor.

Noget mere Betænkelighed kan der her som altid være med Hensyn til Forslagets formelle Affattelse, thi det har jo paa sin Vej været Genstand for forskellige Omarbejdelser i Udvalg og Undervalg, og der kan derved have indsneget sig Ukorrektgheder; men jeg haaber dog, at det ikke skal være Tilfældet. Jeg trøster mig i saa Henseende ved, at Sagen ogsaa har været Genstand for Gennemsyn i Ministeriet, inden den nu forelægges. Men ogsaa til Ministeriet stilles der jo store Krav om hurtigt Arbejde, for at Tiden kan strække til. Navnlig skyldes ogsaa den Omtrykning af Betænkningen, som har fundet Sted fra i Gaar til i Dag, en Bemærkning fra Ministeriets Side, der har bevirket, at der i § 1 er indført et Par Linier, som tydeliggøre, hvad der tidligere stod der.

Afviselserne fra Landstingets tidligere Vedtagelse gælde kun §§ 4 og 9. Ellers er Forslaget stemmende med, hvad vi i dette Ting tidligere have vedtaget. I § 4 drejer det sig jo om Størrelsen af det Indskud, som forlanges af Garanterne. Garantikapitalen er sat til mindst 2 Mill. Kr.; men medens der tidligere stod, at hver Garant skulde herpaa indbetale kontant 10 pCt., forlanges der nu kun, at der indbetales 5 pCt. af det tegnede Beløb. Jeg tror, at det her i Tinget tidligere vedtagne, 10 pCt., i og for sig var det rigtige, men man har fra anden Side, og navnlig fra dem, som stod Bondestandens Sparekasse nær, gjort gældende, at om det end for de fleste Garanter, der tegnede sig, ikke vilde gøre nogen væsentlig Forskel, om man satte 10 eller 5 pCt., var der dog adskillige, for hvem det kunde have Betydning, og dem vilde man nødig give Afkald paa. Og da dertil yderligere kommer, at Garantibeviset nu skal affattes i en af Ministeriet billiget Form, saaledes at de paagældende vide, at de ikke kunne unddrage sig den Forpligtelse, de paatage sig ved at garantere, er Forskellen i den Henseende ikke saa betydelig, at vi fra vor Side, som altsaa helst havde ønsket 10 pCt., have ment dog at maatte fastholde denne Fordring, og vi ere altsaa gaaede med til denne Nedsættelse af Kravet. Jeg udtaler for mit Vedkommende det Haab, at det herefter maa lykkes de

Mænd, som nu skulle sætte denne Sag i Scene, snart at faa Garantitegningen bragt til virkelig Eksistens, thi det er jo Betingelsen for, at Kassen kan komme til Live igen. Jeg vilde for mit Vedkommende i høj Grad anerkende det som et smukt Resultat, hvis det virkelig kunde lykkes de Herrer i en rimelig kort Tid at faa tegnet en saadan virkelig betryggende Garantifond for den nye Sparekasse.

Hovedforskellen mellem Tingene har hidtil ligget i Spørgsmaalet om Statens Tilskud. Det er foreslaaet ordnet i Lovforslagets § 9. De Herrer ville erindre, at det oprindeligt stod saaledes, at medens man fra Regeringens og Folketingets Side havde foreslaaet et Tilskud fra Staten til Sparekassen af 4 Mill. Kr., var Flertallet i dette Ting imod at yde noget Tilskud. — Jeg bemærker her udtrykkeligt, at Flertallet her i Tinget i denne Sag bestod af Højrepartiet og den frikonservative Gruppe, og at disse to Partier helt igennem have set ens paa denne Sag og have fulgtes ad, ogsaa med Hensyn til det Forslag, som nu foreligger til Afgørelse her i Tinget. Altsaa, der forelaa dette: Fra Regeringens Side: Kravet om 4 Mill. Kr., og fra vor Side: intet Statstilskud. Men allerede ved Forhandlingerne i Landstingets Udvalg fremkom der en Imødekommen fra begge Sider paa dette Omraade, idet man fra Venstres Side erklærede sig rede til at gaa ned med den opstillede Fordring om 4 Mill. Kr. — der nævntes, i alt Fald i Forbigaaende, Muligheden af at nøjes med et Statstilskud af 3 Mill. Kr. —, og paa den anden Side gik vi, Flertallet her i Tinget, med til her at vise en Imødekommen, og denne bestod da i, at vi erklærede os villige til, hvis Sagen dermed kunde blive ordnet, at give Staten Bemyndigelse til at give Afkald paa det Beløb af 1,500,000 Kr., der var ydet Sparekassen i Juni Maaned 1908, paa Betingelse af, at Sparekassen traf en rimelig Ordning med den saakaldte Smøreksporforening. Vi bevægedes til denne Indrømmelse ogsaa derved, at den ogsaa vilde komme den sidstnævnte Forening til gode og altsaa ikke blot vilde være en Fordel for Sparekassen, men ogsaa komme en Mængde Smaakaarsfolk her paa Sjælland til gode. Det, syntes vi, var to Motiver, som vi kunde slaa sammen, og de bevirkede, at vi dog vilde gaa med — ekstraordinært — til en saadan Statshjælp. Vi tog ved Siden deraf Hensyn til, at ved det i Juni Maaned 1908 bevilgede Laan var der fra Statskassens Side foretaget et ganske usædvanligt Skridt, og